

II

(Säädökset, joita ei tarvitse julkaista)

KOMISSIO

KOMISSION PÄÄTÖS,

tehty 30 päivänä marraskuuta 1994,

siipikarjatalouden ja pienkarjankasvatuksen tuotteiden menekinedistämiseen
tarkoitetuista tuista ja pakollisista maksuista Belgiassa

(Ainoastaan ranskan- ja hollanninkieliset tekstit ovat todistusvoimaisia)

(95/486/EY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO, joka

sekä katsoo, että

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 93 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan,

ottaa huomioon muna-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 29 päivänä lokakuuta 1975 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2771/75⁽¹⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1574/93⁽²⁾, ja erityisesti sen 19 artiklan,

ottaa huomioon siipikarjanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 29 päivänä lokakuuta 1975 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2777/75⁽³⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1574/93, ja erityisesti sen 19 artiklan,

ottaa huomioon tiettyjen EY:n perustamissopimuksen liitteessä II lueteltujen tuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä 28 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 827/68⁽⁴⁾, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 794/94⁽⁵⁾, ja erityisesti sen 5 artiklan,

vaadittuaan niitä, joita asia koskee, esittämään huomautuksensa⁽⁶⁾ EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukaisesti,

I

1. Belgian pysyvä edustusto Euroopan yhteisöissä on ilmoittanut komissiolle EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 3 kohdan mukaisesti 6 päivänä heinäkuuta 1989 päivätyllä kirjeellä, joka on rekisteröity vastaanotetuksi 11 päivänä heinäkuuta 1989, luonnoksesta päätökseksi, joka liittyy pakollisiin maksuihin, jotka on tarkoitettu Office national des débouchés agricoles et horticoles -nimisen viraston yhteyteen perustetun "siipikarjataloutta ja pienkarjankasvatusta" koskevia asioita käsittelevän neuvoo-antavan osaston toimialaan kuuluvien tuotteiden menekinedistämiseen.

Belgia on toimittanut lisätietoja 15 päivänä syyskuuta 1989 päivätyllä kirjeellä, joka on rekisteröity vastaanotetuksi 20 päivänä syyskuuta 1989.

Kyseinen päätösluonnos on hyväksytty 31 päivänä heinäkuuta 1989 ja se on julkaistu *Moniteur belge* -julkaisussa 24 päivänä elokuuta 1989. Sinä pidennetään siipikarjataloutta ja pienkarjankasvatusta koskevan rahoitusjärjestelmän soveltamista 31 päivään joulukuuta 1990.

2. Kyseisellä päätösluonnoksella kumotaan 28 päivänä helmikuuta 1985 tehty päätös, joka koskee Office national des débouchés agricoles et horticoles -nimisen viraston yhteyteen perustetun "siipikarjataloutta ja pienkarjankasvatusta" ja "hedelmiä ja vihanneksia" koskevia asioita käsittelevien neuvoo-antavien osastojen toimialaan kuuluvien tuotteiden menekinedistämiseen tarkoitettuja pakollisia maksuja.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 282, 1.11.1975, s. 49

⁽²⁾ EYVL N:o L 152, 24.6.1993, s. 1

⁽³⁾ EYVL N:o L 282, 1.11.1975, s. 77

⁽⁴⁾ EYVL N:o L 151, 30.6.1968, s. 16

⁽⁵⁾ EYVL N:o L 92, 9.4.1994, s. 15

⁽⁶⁾ EYVL N:o C 24, 1.2.1990, s. 13, EYVL N:o C 302, 22.11.1991, s. 4 ja EYVL N:o C 142, 4.6.1992, s. 3

Komissio on tarkastellut 28 päivänä helmikuuta 1985 tehtyä päätöstä (tuki C 7/87 — entinen tuki NN 54/86) ja tehnyt sen osalta kielteisen päätöksen 30 päivänä marraskuuta 1988⁽¹⁾. Mainitun päätöksen 1 artiklassa komissio on erityisesti pitänyt kyseisiä tukia yhteismarkkinoille soveltumattomina niiden rahoitustavan vuoksi.

Tuet oli rahoitettu osittain viennissä kannettavilla pakollisilla maksuilla, joita komissio on pitänyt EY:n perustamissopimuksen 12 artiklan vastaisina vaikutukseltaan vientitullia vastaavina maksuina. Belgia on muuttanut (8 päivänä maaliskuuta 1989 tehty päätös) mainittuja määräyksiä poistamalla edellä tarkoitetut maksut.

Komissio on osoittanut 25 päivänä huhtikuuta 1989 Belgialle kirjeen kyseisen menettelyn päättämiseksi.

3. Komissio on pannut vireille 30 päivänä marraskuuta 1989 päivätyllä kirjeellä, SG (89) D/15032, perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn niitä tukia vastaan (katso II.2 kohta), joiden voimassaoloaika jatkettiin 31 päivään heinäkuuta 1989 tehdyllä päätöksellä, koska tukia rahoitettiin kantamalla pakollisia maksuja muista jäsenvaltioista tuoduista eläimistä teurastusvaiheessa ja maahantuojilta, joiden toimiala käsittää ainoastaan tuonnin ja jotka tuovat rehuseoksia ainoastaan muista jäsenvaltioista (menettely C 49/89).

Komissio on ilmoittanut muille jäsenvaltioille ja kolmansille osapuolille, joita asia koskee, edellä mainitusta päätöksestään julkaisemalla ilmoituksen *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*⁽²⁾ ja vaatinut niitä esittämään huomautuksensa.

4. A. Belgia on ilmoittanut 24 päivänä toukokuuta 1991 päivätyllä kirjeellä edellä jo mainitun 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyn päätöksen muuttamista koskevasta päätösluonnoksesta. Tämä luonnos on hyväksytty 5 päivänä elokuuta 1991 ja se on julkaistu *Moniteur belge* -julkaisussa 21 päivänä syyskuuta 1991.

Tässä luonnoksessa laajennetaan aikaisemman järjestelmän soveltamisala kanialan tuotteisiin ja jatketaan tällä tavalla muutetun 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyn päätöksen soveltamisaikaa 31 päivään joulukuuta 1991.

- B. Belgia on myös ilmoittanut 19 päivänä helmikuuta 1992 päivätyllä kirjeellä jo mainitun 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyn päätöksen muuttamista koskevasta päätösluonnoksesta. Tämä luonnos on hyväksytty 4 päivänä toukokuuta 1992 ja se on julkaistu *Moniteur belge* -julkaisussa 21 päivänä toukokuuta 1992.

Tässä luonnoksessa laajennetaan aikaisemman järjestelmän soveltamisala muniviin kanoihin ja broilereihin sekä jatketaan sen soveltamisaikaa määräämättömäksi ajaksi.

5. Komissio on antanut Belgialle tiedon molempien 4.A ja 4.B kohdassa mainittujen toimenpiteiden osalta vastaavasti 31 päivänä heinäkuuta 1991 (menettely C 39/91) ja 28 päivänä toukokuuta 1992 (menettely C 10/92) päivätyillä kirjeillä päätöksistään ulottaa EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdan mukainen 3 päivänä marraskuuta 1989 vireille pantu menettely koskemaan samoja tukia, joiden voimassaoloaika jatkettiin aluksi 31 päivään joulukuuta 1991 ja tämän jälkeen toistaiseksi, koska tukia rahoitettiin edelleen kantamalla pakollisia maksuja muista jäsenvaltioista tuoduista eläimistä teurastusvaiheessa sekä maahantuojilta, joiden toimiala käsittää ainoastaan tuonnin ja jotka tuovat rehuseoksia ainoastaan muista jäsenvaltioista.

Komissio on ilmoittanut muille jäsenvaltioille ja muille osapuolille, joita asia koskee, edellä mainituista päätöksistään julkaisemalla kaksi muuta ilmoitusta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*⁽³⁾ ja vaatinut niitä esittämään huomautuksensa.

II

1. Jäljempänä kuvaillaan tukijärjestelmää, joka otettiin käyttöön 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyllä päätöksellä ja jota on muutettu 5 päivänä elokuuta 1991 ja 4 päivänä toukokuuta 1992 tehdyillä päätöksillä, joiden luonnoksista on ilmoitettu komissiolle.

Tuet

2. Tukien lopullisena tarkoituksena on edistää kyseisten tuotteiden myyntiä (mainonta, näyttelyt, messut, markkinatutkimukset, kansainvälisiin kongresseihin osallistuminen).

Pakolliset maksut

3. Tuet rahoitetaan pakollisilla maksuilla, joita kannetaan Office national des débouchés agricoles et horticoles -nimisen viraston yhteyteen perustetun "siipikarjaloutta ja pienkarjankasvatusta" koskevia asioita käsittelevän neuvoo-antavan osaston hyväksi, sellaisena kuin siitä määrätään 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyssä päätöksessä, jota on muutettu edellä tarkoitetuilla päätöksillä.

Maksunalaiset tuotteet

— munat: kanalintujen, kyyhkylintujen ja räpylälajakaisten munat, kuorelliset ja sellaisenaan kulutukseen tai elintarviketeollisuuden käyttöön soveltuvat,

⁽¹⁾ EYVL N:o L 85, 30.3.1989, s. 25

⁽²⁾ EYVL N:o C 24, 1.2.1990, s. 3

⁽³⁾ EYVL N:o C 302, 22.11.1991, s. 4 ja EYVL N:o C 142, 4.6.1992, s. 3

- munatuotteet: kuorettomat munat, munankeltuainen ja muna-albumiini,
- siipikarja: kotieläiminä pidetyt kanalinnut, kyyhkylinnut ja räpyläjalkaiset,
- liha: siipikarjan ja kanien ruhot ja osat, jotka soveltuvat ihmisravinnoksi,
- kaninliha: kanista saatava kaikki liha, tuore, jäädytetty, jäädytetty tai pakastettu,
- kanit: kotieläiminä pidetyt kanit, riippumatta niiden iästä tai sukupuolesta,
- rehuseokset.

Maksuvelvollisuus

- terveysministeriön hyväksymät siipikarjateurastamot,
- munien pakkauskeskukset,
- munakaupan tukkukauppiat,
- munatuotteisiin erikoistuneet yritykset,
- yritykset, joiden toimialaan munatuotteet kuuluvat toissijaisesti,
- kanoja munientuotantoa varten pitävät yritykset,
- broilerin kasvattajat (lukuun ottamatta yhden päivän ikäisiä untuvikkoja),
- hautomot,
- maatalousministeriön hyväksymät vanhemmaispolven tuotantoyritykset,
- rehuseosten maahantuontia tai valmistusta koskevan maatalousministeriön antaman luvan haltijat,
- kanien teurastajat tai teurastuttajat,
- kolmansista maista lähtöisin olevien teurastettujen kanien maahantuojat.

Maksun määrä

- Siipikarjateurastamot:
 - 3 000 BEF, jos ne teurastavat vähintään 100 000 kappaletta vuodessa
 - 100 000 BEF, jos ne teurastavat yli 2 000 000 kappaletta vuodessa
 - 0,05 BEF/teurastettu eläin, jos ne teurastavat 100 000—2 000 000 kappaletta vuodessa.
- Munien pakkauskeskukset:
 - 6 000 BEF, jos niiden tekninen lajittelukapasiteetti on enintään 5 000 munaa tunnissa
 - 8 000 BEF, jos niiden tekninen lajittelukapasiteetti on yli 5 000 munaa, mutta enintään 15 000 munaa tunnissa

- 10 000 BEF, jos niiden tekninen lajittelukapasiteetti on yli 15 000 munaa tunnissa.
- Munakaupan tukkukauppiat:
 - 3 000 BEF vuodessa.
- Yritykset, joiden toimialaan munatuotteet kuuluvat toissijaisesti:
 - 1 500 BEF vuodessa.
- Munatuotteisiin erikoistuneet yritykset:
 - 12 000 BEF vuodessa.
- Yritykset, joiden laitteiden tosiasiallinen pastörointikapasiteetti on vähintään kolme tonnia tunnissa:
 - 30 000 BEF vuodessa.
- Kanoja munien tuotantoa varten pitävät yritykset riippumatta siitä, ovatko kanat munintaiässä tai teurastettavia:
 - 1 000 BEF vuodessa 5 000—14 999 eläimen yrityksen osalta
 - 2 000 BEF vuodessa 15 000—29 999 eläimen yrityksen osalta
 - 4 000 BEF vuodessa vähintään 30 000 eläimen yrityksen osalta.
- Broilerin kasvattajat (lukuun ottamatta yhden päivänä ikäisiä untuvikkoja):
 - 1 500 BEF vuodessa 10 000—24 999 eläimen yrityksen osalta
 - 3 000 BEF vuodessa vähintään 25 000 eläimen yrityksen osalta.

— Hautomot:

Vuosimaksut ovat seuraavat:

- 20 000 BEF yli 2 000 000 munan hautomon osalta
- 15 000 BEF 1 000 000—2 000 000 munan hautomon osalta
- 12 000 BEF 750 000—1 000 000 munan hautomon osalta
- 9 500 BEF 500 000—750 000 munan hautomon osalta
- 7 500 BEF 300 000—500 000 munan hautomon osalta
- 5 500 BEF 200 000—300 000 munan hautomon osalta
- 4 000 BEF 100 000—200 000 munan hautomon osalta
- 2 500 BEF 1 000—100 000 munan hautomon osalta.

- Vanhemmaispolven tuotantoyritykset:
 - Yksi BEF / tilalla pidetty jalostuskana.
 - Rehuseosten maahantuontia tai valmistusta koskevan luvan haltijat:
 - 1 700 BEF vuodessa.
 - Kanien teurastajat tai teurastuttajat:
 - Maksun määrä on 1,25 BEF teurastetulta kanilta.
 - Tästä maksusta:
 - 0,15 BEF/kg kaninlihaa maksaa kanien toimittaja, lukuun ottamatta jostain jäsenvaltiosta lähtöisin olevien elävien kanien maahantuojia,
 - 0,50 BEF/kg kaninlihaa maksaa teurastettujen kanien ostaja, lukuun ottamatta tuotteita, joita ei ole tarkoitettu kulutukseen tai jotka ovat ihmisravinnoksi soveltumattomia.
- Kyseiset maksajat voivat vähentää pakollisista maksuistaan 0,50 BEF/kg tuotteista, joita ei ole tarkoitettu kulutukseen tai jotka ovat ihmisravinnoksi soveltumattomia.
- Julkisten tai yksityisten teurastamojen on maksettava tätä maksua vähintään 6 000 BEF vuodessa.
 - Kolmansista maista lähtöisin olevien teurastettujen kanien maahantuojat:
 - Yksi BEF/kg tuotua kaninlihaa.

III

1. Komissio on vaatinut Belgiaa esittämään huomautuksensa edellä mainituissa kolmessa menettelyssä. Kyseiset huomautukset ovat saapuneet komissiolle vastaavasti 11 päivänä tammikuuta 1990, 26 päivänä syyskuuta 1991 ja 11 päivänä kesäkuuta 1992 päivätyillä kirjeillä. (jäljempänä 2—6 kohta)

Komissio on ilmoittanut muille jäsenvaltioille ja muille osapuolille, joita asia koskee, edellä mainituista päätöksistään julkaisemalla ilmoitukset *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (katso I.3 ja I.5 kohta) ja vaatinut niitä esittämään mahdolliset huomautuksensa.

2. Belgia korostaa ensinnäkin, että määräykset, joiden suhteen komissio on pannut vireille EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn, esiintyivät jo 28 päivänä helmikuuta 1985 tehdystä päätöksessä, jonka osalta tehtiin lopullinen kielteinen päätös 30 päivänä marraskuuta 1988 (tuki C 7/87 — aikaisemmin tuki NN 54/86). Kyseisessä menettelyssä komissio oli pitänyt kyseisiä tukia soveltumattomina vedoten yksinomaan niiden rahoittamiseen EY:n perustamissopimuksen 12 artiklan vastaisilla viennissä kannettavilla pakollisilla maksuilla eikä se ollut kiis-

tänyt niiden rahoittamista muista jäsenvaltiosta tuotavista tuotteista kannettavilla muilla maksuilla.

3. Teurastuksesta kannettavasta maksusta Belgia esittää, että elävän eläimen belgialaiselle toimijalle myyvältä maahantuojalta ei kanneta maksua. Sen vuoksi vaikuttaa virheelliseltä päätyä siihen johtopäätökseen, että maksun kantaminen on siirretty tuontia väistämättä seuraavaan vaiheeseen.
4. Samoien viranomaisten mukaan maksut kannetaan teurastamossa alkuperästä riippumatta EY:n perustamissopimuksen 95 artiklan mukaisesti ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä noudattaen. Asiassa 132/78 (Denkavit) (1) 31 päivänä toukokuuta 1979 antamassaan tuomiossa tuomioistuin on vahvistanut, että kuuluakseen yleiseen sisäiseen verotusjärjestelmään ja sen vuoksi tullimaksuja vaikutukseltaan vastaavat maksut kieltävien määräysten soveltamisalan ulkopuolelle, tuotua tuotetta koskevan maksun on oltava samassa kaupanpitämisen vaiheessa samansuuruinen kotimaan tuotteen ja vastaavan tuodun tuotteen osalta, ja molempien tuotteiden veron määräytymisperuste on oltava samanlainen. Sekä kotimaisia että tuotuja eläimiä teurastettaessa kannettava maksu täyttää täysin nämä edellytykset.
5. Lisäksi Belgia väittää, että tätä tapausta ei voida verrata komission mainitsemassa asiassa 47/69 (Ranska v. komissio) (2) 25 päivänä kesäkuuta 1970 annetussa yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossa esitettyyn tilanteeseen. Mainitussa tapauksessa Ranskan hallituksen maahantuojilta kantamalla maksulla rahoitettiin itse asiassa pelkästään Ranskan tekstiiliteollisuudelle tarkoitettua tukea, minkä perusteella yhteisöjen tuomioistuin päätyi oikeutetusti siihen, että tällaisella tuella oli suojaava vaikutus. Kuitenkin toimijat, jotka haluavat tuoda eläimiä belgialaisiin teurastamoihin teurastettavaksi, nauttivat samoista myynninedistämistoimista kuin ne toimijat, jotka hankkivat eläimet belgialaisilta karjankasvattajilta. Teurastuksen jälkeen liha itse asiassa leimataan belgialaisen teurastamon leimalla eikä enää ole olemassa mitään keinoa erottaa sen alkuperää. Saatua varoja käytetään kampanjointiin kyseisen lihan kulutuksen lisäämiseksi sekä toimijoiden tukemiseen messuilla ja näyttelyissä.

Laajentaessaan 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyn päätöksen soveltamisalan kaniinlaan Belgia on ilmoittanut komissiolle 26 päivänä syyskuuta 1991 päivätyllä kirjeellä, että kaninlihaa koskevalla maksulla kerätyt varat käytetään kaninlihan menekinedistämiseen, jotta tällaisen lihan kulutusta saataisiin lisättyä, mikä puolestaan vaikuttaisi suotuisasti paikalliseen kaninkasvatukseen sekä kanien tuontiin. Toimijat, jotka tuovat eläviä

(1) Kok. 1979, s. 1923

(2) Kok. 1970, s. 487

kaneja teurastettavaksi belgialaisissa teurastamoissa, nauttivat samoista myynninedistämistoimista kuin ne toimijat, jotka hankkivat eläimet belgialaisilta kasvattajilta. Tosiasiassa tämä yleinen myynninedistäminen tukee belgialaisten ja ulkomaisten yritysten mahdollista mainontaa.

6. Maahantuojilta, joiden toimiala käsittää ainoastaan tuonnin ja jotka tuovat rehuseoksia ainoastaan muista jäsenvaltioista, kannettavasta pakollisesta maksusta Belgia on sitä mieltä, että se noudattaa edellä mainitusta 31 päivänä toukokuuta 1979 annetusta tuomiosta (Denkavit) ilmenevää yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä.

IV

1. Kuten komissio oli ilmoittanut 30 päivänä marraskuuta 1988 tekemässään lopullisessa kielteisessä päätöksessä, pakollisilla maksuilla rahoitettavat tuet voivat olla lopullisen tavoitteensa (katso II.2 kohta) suhteen sellaisia, että ne helpottavat kyseisten alojen kehitystä muuttamatta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla, ja sen vuoksi ne voivat olla oikeutettuja EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohdan c alakohdassa määrättyyn poikkeukseen. Komissio ei kuitenkaan ollut voinut tehdä sitä johtopäätöstä, että kyseiset tuet olivat yhteisön määräysten mukaisia ottaen huomioon niiden rahoittamisen pakollisilla maksuilla EY:n perustamissopimuksen 12 artiklan vastaisesti.

Kuten Belgia huomauttaa (III.2 kohta), 30 päivän marraskuuta 1988 kannanotossa ei itse asiassa vastustettu tukien rahoittamista muista jäsenvaltioista tuotuja tuotteita koskevilla pakollisilla maksuilla ottaen huomioon, että komissio ei ollut vielä silloin soveltanut maatalousalalla asiassa 47/69 25 päivänä kesäkuuta 1970 annetun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion päätelmiä tukiin, jotka rahoitetaan tuontia seuraavassa vaiheessa kannettavilla pakollisilla maksuilla sekä rehuseosten maahantuojilta, joiden toimiala käsittää ainoastaan muiden jäsenvaltioiden tuotteiden tuonnin, kannettavalla kiinteämääräisellä pakollisella maksulla.

Komission mielipide muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita koskevista veronluonteisista maksuista on seuraava:

Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan valtiontuen rahoittaminen ”pakolliseksi määrättyllä maksulla” on olennainen osa tämän tuen arviointia, ja tällaista tukea arvioitaessa olisi tarkasteltava samalla

sekä tukea että sen rahoittamista yhteisön oikeuden kannalta.

Sen vuoksi komissio on sitä mieltä, että mainitun oikeuskäytännön mukaisesti tukea ei saa rahoittaa muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita koskevilla veronluonteisilla maksuilla. Itse asiassa tällaisella rahoituksella on tavanomaiseen tukeen kuulumaton suojaava vaikutus, ja vaikka kotimaan tuotteiden ja tuotujen tuotteiden tasa-arvoinen kohtelu varmistettiin sääntelyllä, kotimaan toimijat saavat käytännössä pakostakin suotuisamman aseman, ottaen huomioon, että erikoistuminen ja kansalliset tarpeet ja puutteet vaikuttavat toteuttaviin toimiin.

2. Tämän rahoituksellisen näkökulman, jonka komissio katsoo tällä hetkellä vaikuttavan tuen soveltumiseen kyseiselle alalle, huomioon ottaminen on johtanut siihen, että komissio on pannut vireille 30 päivänä marraskuuta 1989 EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan 2 kohdassa määrätyn, edellä 1 kohdassa mainittuja tukia koskevan menettelyn siltä osin kuin niitä rahoitetaan muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita koskevilla pakollisilla maksuilla.

— Belgian III.4 ja III.6 kohdassa tarkoitetun väitteen vastaisesti maksunkantojärjestelmän mahdollinen EY:n perustamissopimuksen veroja koskevien määräysten mukaisuus ei sen vuoksi muuta järjestelmällä rahoitettavia tukia koskevaa komission arviota EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen suhteen. Itse asiassa yhteisöjen tuomioistuimen määrittelemää ”tavanomaiseen tukeen kuulumatonta suojaavaa vaikutusta” ei oteta huomioon tarkasteltaessa maksun soveltuvuutta EY:n perustamissopimuksen 95 artiklan suhteen.

— Belgian III.5 kohdassa tarkoitetun väitteen vastaisesti maksuvelvollinen, kansallinen tuottaja tai maahantuoja ei lisäksi kuulu olennaisesti tähän analyysiin eikä se sen vuoksi voi muuttaa komission kantaa. Huomioon otetaan ainoastaan itse tuotetta koskeva maksu missä tahansa kaupanpitämisenvaiheessa.

3. Tässä tapauksessa siipikarjatalouden ja pienkarjankasvatuksen tuotteiden rahaston hyväksi pakollisilla maksuilla rahoitettavat tuet rahoitetaan osittain maksuilla, jotka kannetaan muista jäsenvaltioista tuotavista tuotteista siipikarjan (pakollinen maksu, jonka määrä vahvistetaan teurastusyksikköä kohden) ja kaniin (pakollinen maksu, jonka määrä vahvistetaan teurastettua kania kohden) teurastusvaiheessa, sekä maahantuojilta, joiden toimialaan kuuluu yksinomaan rehuseosten tuonti muista jäsenvaltioista.

4. Muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita koskevan maksun kantamatta jättämisen periaate olisi laajennettava koskemaan niiden valmistusta, jos valmistus ei voi muuttaa niiden alkuperää, siten, että rajamaksusta vapauttaminen ei yksinkertaisesti siirrä tuotavia tuotteita koskevan maksun kantamista tuontia seuraaviin vaiheisiin.

Tavaroille suoritettavien toimenpiteiden on itse asiassa oltava sellaisia, että tuotteen alkuperä muuttuu, jotta sitä ei tarvittaessa voitaisi enää pitää tuotuna tuotteena.

5. Siipikarjalouden ja pienkarjankasvatuksen rahaston hyväksi kannetut maksut voisivat myös koskea muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita kannettaessa maksu tilalla pidetyistä jalostuskanoista (yksi BEF/eläin). Olisi määritettävä, muuttuuko kanojen alkuperä tietyn kasvatusajan jälkeen yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92⁽¹⁾ 24 artiklan mukaisesti. Tässä tarkastelussa on määritettävä, muuttuuko eläimen alkuperä mainitun säännöksen mukaisesti kasvatusajan aikana; pääasiallisesti kolmansien maiden kanssa käytävää kauppaa varten säädetyn säännöksen perusteita voidaan itse asiassa soveltaa vastaavasti yhteisön sisäiseen kauppaan, koska yhteisön alkuperää olevia tuotteita koskevia muita säännöksiä ei ole olemassa.

Koska ei ole olemassa yhteisön säännöstä, jossa määriteltäisiin sellaisten elävien kanojen, joita ei ole kasvatettu kokonaan yhdessä ainoassa maassa, alkuperän muuttumisperusteet, komissio ei vastusta tilalla pidetyistä jalostuskanoista kannettavalla maksulla rahoitettavaa tukea, mutta pidättää itsellään oikeuden tarkastella toimenpidettä uudelleen, kun tästä asiasta annetaan yhteisön säännös.

6. Komissio ei ollut aikaisemmissa kannanotoissaan tarkastellut myöskään sitä, antoiko kanien ja kanojen ennen niiden teurastusta lihotukseen käytetty aika (maksun määräytymisperuste) yksinään vai yhdistettynä kyseisten eläinten teurastukseen muista jäsenvaltioista tuoduille eläimille Belgian alkuperän.

Samoista kuin 5 kohdan toisessa alakohdassa esitetyistä syistä komissio pidättää itsellään oikeuden tarkastella kantaansa uudelleen, kun tästä asiasta annetaan yhteisön säännös.

7. Komission mukaan muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita koskevan maksun kantamatta jättämisen periaatetta ei saisi laajentaa koskemaan rehuseosten

tuontia tai eläinten tuontia muista jäsenvaltioista, kun myös rehuseosten valmistaja harjoittaa tätä toimintaa tai kun maksu kannetaan kiinteämääräisenä, toisin sanoen ottamatta huomioon sellaisen maahantuojan, joka tuo kyseisiä tuotteita myös kolmansista maista, muista jäsenvaltioista tapahtuvaa mahdollista tuontia. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö ei itse asiassa estä soveltamasta kyseisiä maksuja kolmansista maista tuotaviin tuotteisiin tai kansallisella alueella tapahtuvaan tuotantoon. Tämä soveltamisalan laajentaminen rajoittuu sen vuoksi maahantuojiin, joiden ainoana toimialana on rehuseosten tai eläinten tuonti tietyistä jäsenvaltioista ("erikoistunut tuoja"). Kyseisten päätösten määräysten mukaan siipikarjalouden ja pienkarjankasvatuksen tuotteiden menekinedistämistä koskevien tukien rahoittaminen ei kuitenkaan sulje pois pakollisen maksun kantamista myös muista jäsenvaltioista tuotujen rehuseosten "erikoistuneilta tuojilta", toisin sanoen niiltä maahantuojilta, joiden toimiala käsittää ainoastaan tuonnin ja jotka tuovat rehuseoksia ainoastaan muista jäsenvaltioista.

8. Maksujen kantaminen tuotannon perusteella (kiinteä vuosimaksu) eikä muista jäsenvaltioista mahdollisesti tuotavien, ostettavien, valmistettavien tai myytävien tuotteiden määrän perusteella ei ole tavanomaisiin tukiin kuulumaton suojaava tekijä ottaen huomioon niiden kantaminen vuosittain ja kiinteämääräisinä, toisin sanoen tuotaviin määriin sitomattomina.

Ottaen huomioon, että kannetuista maksuista saatavat varat siirretään siipikarjalouden ja pienkarjankasvatuksen tuotteiden yhteiseen rahastoon, ei ole kuitenkaan mahdollista erottaa tällä tavalla rahoitettuja tukia kaikista tarkoitetuista tuista.

9. Maksunkantojärjestelmän mahdollinen EY:n perustamissopimuksen 95 artiklan mukaisuus ei ole omiaan muuttamaan järjestelmällä rahoitettavia tukia koskevaa komission arviota perustamissopimuksen 92 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen suhteen.

10. Sen vuoksi pakollisilla maksuilla rahoitettavia tukia ei voida pitää EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan mukaisesti yhteismarkkinoille soveltuvina niiden rahoitustavan vuoksi, ja ne on tästä syystä poistettava.

Belgian on ilmoitettava toimenpiteet, jotka se aikoo toteuttaa, sen varmistamiseksi, että muista jäsenvaltioista tuotavista eläimistä ja "erikoistuneiden tuojien" muista jäsenvaltioista tuomista rehuseoksista ei kanneta edellä tarkoitettuja pakollisia maksuja.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 302, 19.10.1992, s. 1

11. Tämä päätös ei rajoita johtopäätöksiä, jotka komissio tekee tarvittaessa yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamisesta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastosta,

"erikoistuneiden tuojien" toimintaa (tässä päätöksessä on kyse niistä maahantuojista, joiden toimiala käsittää ainoastaan tuonnin ja jotka tuovat rehuseoksia ainoastaan muista jäsenvaltioista).

ON TEHNYT TÄMÄN PÄÄTÖKSEN:

1 artikla

Belgian siipikarjantuotanto- ja pienkarjankasvatusalalla myöntämät tuet, jotka rahoitetaan 31 päivänä heinäkuuta 1989 tehdyssä päätöksessä, sellaisena kuin se on muutettuna 5 päivänä elokuuta 1991 ja 4 päivänä toukokuuta 1992 tehdyillä päätöksillä, määrätyillä pakollisilla maksuilla, ovat EY:n perustamissopimuksen 92 artiklassa tarkoitettussa merkityksessä yhteismarkkinoille soveltumattomia, ja ne on poistettava siinä määrin kuin kyseiset pakolliset maksut koskevat myös siipikarjan ja kaniin teurastusvaiheessa muista jäsenvaltioista tuotavia tuotteita sekä muista jäsenvaltioista lähtöisin olevien rehuseosten

2 artikla

Belgian on annettava komissiolle tiedoksi kahden kuukauden kuluessa tämän päätöksen tiedoksiantamisesta tämän päätöksen noudattamiseksi toteutetut toimenpiteet.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Belgian kuningaskunnalle.

Tehty Brysselissä 30 päivänä marraskuuta 1994.

Komission puolesta

Karel VAN MIERT

Komission jäsen